

CÔNG ĐOÀN CÔNG THƯƠNG VIỆT NAM
CÔNG ĐOÀN ĐẠI HỌC ĐIỆN LỰC



BÀI DỰ THI
“EPU TRONG TÔI”

Tác phẩm: 1. “EPU trong tôi” – Người thầy trong tim
2. Đồng nghiệp của tôi

Họ và tên: Vũ Thị Thu Nga

Ngày tháng năm sinh: 14/9/1981

Quê quán: Hà Nội

**Địa chỉ công tác hiện nay: Khoa kỹ thuật điện,
ĐH Điện lực**

Địa chỉ liên lạc: 235 Hoàng Quốc Việt, Hà Nội

Điện thoại/mail: 0904822264/ngavtt@epu.edu.vn

TÁC PHẨM 1

“EPU TRONG TÔI” – NGƯỜI THẦY TRONG TIM

Trong cuộc đời, ai cũng có những người thầy, người cho ta những kiến thức và kỹ năng trong suốt quá trình học tập để trưởng thành. Tôi cũng vậy, sau hơn 20 năm học tập, được rất nhiều thế hệ thầy cô dìu dắt, nhưng ấn tượng đậm sâu nhất của tôi trong ngôi nhà EPU là một người thầy không đứng trên bục giảng để cho tôi những kiến thức chuyên môn mà là một người thầy truyền cảm hứng, động lực cho tôi làm việc và phát triển. Đúng như nhà giáo dục học Uyliam Bator Dit đã viết *“Nhà giáo không phải là người nhồi nhét kiến thức mà đó là công việc của người khơi dậy ngọn lửa cho tâm hồn”*

Trong những ngày đầu tháng 11 này, tháng tri ân thầy cô, khi viết về cảm xúc của mình với EPU, tôi lại nhớ tới thầy, một người thầy mãi trong tim tôi, thầy Cố Hiệu trưởng **PGS. TS Đàm Xuân Hiệp**.

Tháng ngày làm việc tại ngôi trường mang tên Điện lực, tôi không chỉ ấn tượng với những gì nhận được từ cô chú, anh chị em đồng nghiệp, mà sự nhẹ nhàng của thầy làm tôi vô cùng nể phục. Một con người đáng kính đã cho tôi nghị lực vô cùng lớn lao để làm việc và có quyết định học tập nâng cao trình độ của mình. Tôi không có nhiều cơ hội làm việc với thầy, chỉ thỉnh thoảng mới có dịp để nói chuyện trực tiếp qua công việc, nhưng mỗi lần đó tôi đều nhận được sự động viên rất lớn tạo cho tôi động lực làm việc không biết mệt mỏi. Tôi cũng chưa có cơ hội để nói lời tri ân với thầy, bởi với vị trí cao nhất của ngôi trường, thầy rất bận rộn. Những lần gặp thầy cũng là để trao đổi công việc hoặc nói những lời cảm ơn nhanh chóng. Do vậy, đây chính là cơ hội để tôi bày tỏ tấm lòng cảm phục và biết ơn sâu sắc đối với thầy!

Ấn tượng đầu tiên của tôi về thầy là những câu hỏi vui vẻ, thân thiện nhưng rất lại rất sâu sắc trong buổi phỏng vấn tuyển dụng, giúp cho ứng viên không lo sợ mà cảm thấy rất tự tin vào câu trả lời của mình. Câu nói đầu tiên thầy khuyên tôi hôm đó *“Chuyên môn giỏi thì tốt rồi nhưng phải học và biết thêm nhiều kỹ năng khác nữa nhé!”* vẫn luôn đi theo tôi trong quá trình làm việc, nhắc nhở tôi phải tự mình trau dồi các kỹ năng. Có lẽ chính vì lý do đó mà sau khi trúng tuyển là giáo viên của Trường, tôi không được phân công ngay vào khoa chuyên môn giảng dạy toàn thời gian mà được bố trí vào phòng ban chuyên trách. Trong quá trình làm việc, khi có cơ hội trao đổi công việc, thầy luôn có những lời quan tâm động viên ân cần với tôi: “Công việc thế nào? Đã hoà nhập được chưa? Cố gắng lên nhé!”, có lẽ bởi thế nên trong tôi luôn tràn đầy nhiệt huyết để thực hiện công việc được giao. Sau một vài năm làm việc tại vị trí đó, tôi được luân chuyển về khoa chuyên môn giảng dạy toàn thời gian, thầy nói: *“Mấy năm trau dồi kỹ năng*

đã ổn, giờ phát huy chuyên môn tốt nhé!”. Tôi cảm nhận được ý tưởng đào tạo nhân sự của thầy. Một con người thật đáng kính nể!

Trong bước ngoặt về chuyên môn của tôi, có lẽ thầy cũng là người mang dấu ấn sâu đậm. Sau một thời gian về khoa chuyên môn, thầy có gặp tôi và nói: *“Nếu gia đình ủng hộ thì hãy suy nghĩ việc làm nghiên cứu sinh ở nước ngoài đi nhé, thầy khuyến khích em bởi em là người có khả năng!”*. Câu nói đó đã đánh dấu cho quyết tâm nghiên cứu của tôi, điều mà trước đây tôi chưa bao giờ nghĩ tới bởi tôi đã có gia đình và con nhỏ. Và rồi tôi cũng bay xa để đáp lại sự tin tưởng của thầy. Trong quá trình học tập nghiên cứu, sau mỗi lần báo cáo tiến độ hay mỗi lần về thăm nhà, tôi đều trao đổi với thầy về những gì tôi đang thực hiện nghiên cứu, và mỗi lần đó tôi luôn nhận được sự động viên và câu nói trân thành của thầy: *“Cố gắng tập trung, làm nhanh để về với Gia đình và Nhà trường!”*. Một câu nói tưởng chừng như đơn giản, nhưng nó là niềm động viên khích lệ vô cùng lớn với tôi trong thời gian xa nhà, nó luôn hiện lên trong tôi mỗi khi mệt mỏi, cô đơn, để tôi luôn cố gắng vượt qua mọi trở ngại, hoàn thành nhanh nhất có thể mục tiêu của mình. Rồi cũng đến ngày tôi trở về với tấm bằng Tiến sĩ!

Bước chân về trường, người đầu tiên tôi muốn gặp và đã gặp là thầy, vẫn là những câu nói ân cần mang sức động viên rất lớn: *“Tiếp tục phát huy, thầy tin ở em!”*. Tôi cảm thấy tự hào được trở về và tiếp tục làm việc tại nơi đây!

Thế nhưng, những câu nói ân cần của thầy tôi không còn được nghe lần nào nữa ở trong ngôi trường này, bởi chỉ sau vài tháng tôi trở về trường, thầy đổ bệnh. Lần cuối tôi gặp thầy là trong bệnh viện, thầy nắm tay tôi thật chặt và nói với tôi *“Thầy nhìn thấy ở em rất nhiều điều, cố gắng phát huy hết khả năng nhé!”*. Tôi như nghẹn ở trong lòng, bởi lúc này tôi đến để động viên thầy chứ không phải để thầy động viên tôi! Vậy mà, trên giường bệnh, thầy vẫn không ngừng cho tôi những niềm tin, sự cổ vũ tinh thần lớn lao trong công việc và cuộc sống. Những gì tôi đạt được hôm nay trong nghiên cứu vẫn chưa phải là nhiều, nhưng mỗi lần có được thành tích dù lớn hay nhỏ, tôi đều nhớ tới thầy bởi thầy chính là người khơi dậy lòng quyết tâm trong tôi.

Dù không phải là người đứng trên bục giảng cho tôi những bài học về chuyên môn, nhưng thầy là người cho tôi một tinh thần lạc quan, một động lực rất lớn để vượt qua được những khó khăn, mệt mỏi trong công việc và cuộc sống, để phát huy mọi năng lực mình có. Trong lúc này, khi nhớ về thầy, những dòng chữ đã nhoè đi trong mắt tôi bởi cảm xúc về thầy tôi không thể nói hết. Tôi không có bức ảnh nào chụp với thầy nhưng trong tôi vẫn hiện lên dáng vẻ hiền từ, những câu nói ân cần đầy yêu thương, khích lệ. Và như thế là đủ để tôi tiếp tục cống hiến cho ngôi trường này, một ngôi trường mang đậm dấu ấn của thầy, EPU trong tôi!

TÁC PHẨM 2

ĐỒNG NGHIỆP CỦA TÔI

Khi nói đến khoa học, nhiều người chỉ nghĩ đến những con số, những phép tính, thực nghiệm, thí nghiệm, nhưng đối với tôi, một tác phẩm văn học, một bài viết cũng là một sản phẩm khoa học. Bởi lẽ nó là sản phẩm của trí tuệ, của sự tư duy sâu sắc và nó mang đầy đủ của một bố cục của một sản phẩm khoa học.

Do vậy, với tác phẩm thứ 2, tôi xin phép Ban tổ chức cho phép tôi được trình bày theo bố cục của một công bố khoa học theo mẫu của Tạp chí khoa học và công nghệ năng lượng của Trường Đại học Điện lực với các phần:

Tóm tắt; Giới thiệu chung; Phương pháp; Kết quả và Kết luận.

ĐỒNG NGHIỆP CỦA TÔI MY COLLEAGUE

Tác giả, Khoa chuyên môn, Trường Đại học Điện lực

Tóm tắt:

*“Theo thông báo của Công đoàn Trường, Trường ta tổ chức cuộc thi viết “EPU trong tôi” chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam và kỷ niệm 55 năm thành lập trường. Trong khoa mình em là người vừa có thâm niên, vừa tâm huyết, lại có nhiều hoạt động với sinh viên và nghiên cứu khoa học nên Công đoàn Khoa “đặt hàng” em đại diện cho khoa viết nhé”. “Ôi ôi, chủ tịch ơi, em chưa bao giờ viết bài dự thi ở đâu cả, dân kỹ thuật thì viết văn bao giờ đâu, giao cho em viết bài báo khoa học tham dự hội thảo hay đăng tạp chí khoa học quốc tế thì phù hợp hơn ☺”. Và như thế sau cuộc trao đổi giữa chủ tịch công đoàn khoa với tôi, tôi nhận nhiệm vụ tham gia viết bài dự thi mà trong đầu thật mông lung: Viết về EPU ư? Đúng là có nhiều cái để viết bởi qua 17 năm làm việc tại đây, tại nhiều vị trí khác nhau, tình cảm dành cho EPU là vô bờ bến, buồn có, vui có, thăng trầm của cuộc sống đều đã trải qua ở nơi đây nhưng bắt đầu từ đâu, sắp xếp cảm xúc của mình thế nào để thành một bài viết thì đúng là chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng rồi cũng như bao lần nhận nhiệm vụ, tôi tự nhủ sẽ cố gắng hết mình, làm việc bằng cả trí tuệ và con tim của mình rồi sẽ hoàn thành tốt thôi. **Và rồi những dòng cảm xúc về EPU bắt đầu.***

Từ khoá: *Đại học điện lực, đồng nghiệp, chân thành, chia sẻ.*

Abstract:

“According to the notification from the EPU Union, our university has held a writing competition about EPU, “EPU in me”. In our faculty, you are the one who not only have seniority, enthusiasm but also have a lot of effective activities in student movements and science researches, so you should write for our team”. “Oh Mr. president, I have never written an essay for this kind of event before, that seems strange to a technical one like me. A task of writing papers for a seminar or for a scientific journal would be better for me ☺”. Then after the discussion between us, I take the quest to join the competition when being very vague in my mind: Write about EPU? Surely there is a lot of things to write throughout the 17-year teaching here, being in various positions, my love for EPU is boundless, either happiness or sadness. Teaching here, I have passed by all ups-and-downs. It’s hard for me to organize those events in one paragraph with lots of emotions that I have never thought of writing about. But like every task I have

done, I will try my best, working with all the energy I have to get a good result.
And then all the emotional lines about EPU began.

Keyword: EPU, colleague, sincerity, sharing

I. Giới thiệu chung

Trong những ngôi trường Đại học ở Việt Nam nói chung và toạ lạc tại Thủ đô nói riêng, Đại học Điện lực là một ngôi trường có bề dày 55 năm lịch sử với nhiều giai đoạn phát triển khác nhau, là cơ sở đào tạo nguồn nhân lực chất lượng cao, nghiên cứu khoa học và chuyển giao công nghệ đáp ứng nhu cầu của ngành năng lượng nói riêng và xã hội nói chung trong công cuộc hiện đại hóa và phát triển bền vững [1]. Làm việc tại ngôi trường này cũng là niềm mong mỏi và ước muốn của bao con người bởi ngôi trường mang đậm nét của một ngành nghề không thể thiếu của xã hội, là nguồn ánh sáng thắp bùng mọi không gian tối tăm ở muôn nơi và luôn mang trên mình sứ mệnh đi trước một bước tạo tiền đề, nền tảng cho các ngành kinh tế khác phát triển, ngôi trường mang tên **Điện lực**.

Về công tác tại EPU ư?!! Có lẽ đây là điều tôi chưa bao giờ nghĩ tới trong quá trình học Đại học, bởi chọn học trong môi trường kỹ thuật, ngành học kỹ thuật thì có ai nghĩ rằng ra trường mình sẽ làm cô giáo. Nhưng có lẽ bởi cái duyên nên tôi đã được biết đến ngôi trường mang tên **Điện lực** và bắt đầu có thiện cảm với nơi này khi ngày đầu đến trường nộp hồ sơ tuyển dụng giảng viên. Khi bước những bước chân đầu tiên vào ngôi trường, trong tôi đã trào dâng một quyết tâm lớn lao: “*Mình sẽ quyết tâm ôn luyện để trúng tuyển vào ngôi trường này!*”.

Và điều đó cũng đã trở thành hiện thực, tôi đã trở thành giảng viên!!!

II. Đối tượng và phương pháp tiếp cận

Khi bắt đầu một công việc mới, bạn chắc cũng như tôi, sẽ mong muốn có được một môi trường làm việc tốt, nơi làm việc tràn đầy năng lượng tích cực, là nơi luôn mang lại sự hứng khởi và động lực làm việc. Làm việc trong một môi trường giáo dục, ngoài cách đối nhân xử thế với đồng nghiệp, bạn còn phải quan tâm và để ý đến sự giao lưu trao đổi giữa giảng viên và học sinh, sinh viên bởi nó tác động đến nhân cách, nhận thức, tình cảm, cảm xúc và hành vi hoạt động của mỗi con người đang được đào tạo trong môi trường đó. Khi nhận tờ giấy quyết định trên tay, mọi suy nghĩ trong tôi về những vấn đề đó cứ quanh quẩn trong đầu, tôi đã đọc sách và tìm hiểu rất nhiều trong thời gian chuẩn bị bắt đầu công việc sao cho có thể hoà nhập nhanh nhất với môi trường mới, sao cho trong môi trường giáo dục đó mình phải là chuẩn mực của thế hệ sau. Ngày bắt đầu công việc đã

đến, tình cảm, cảm xúc về công việc, đồng nghiệp... trong ngôi trường Điện lực cũng bắt đầu từ đó.

Hôm nay, giữa bộn bề của công việc với rất nhiều “dead line” cận ngày nhưng tôi vẫn cố gắng để lại cho mình một khoảng lặng để viết về những cảm xúc của tôi với ngôi trường, với đồng nghiệp từ những ngày đầu tiên về với nơi này như một lời cảm ơn tới họ. Tôi biết, có được kết quả như hôm nay, ngoài sự nỗ lực cố gắng của bản thân, tôi còn có sự động viên, cổ vũ và hỗ trợ rất nhiều từ những đồng nghiệp của tôi.

III. Kết quả và thảo luận

1. Giai đoạn một: vị trí công tác đầu tiên

Những ngày đầu làm việc, tôi không khỏi hoang mang, bối ngỡ bởi công việc mới, đồng nghiệp mới, mọi điều đều phải tự chủ và chịu trách nhiệm với nó. Ban đầu, dù tuyển dụng làm giáo viên nhưng tôi được phân về công tác tại một phòng ban chuyên trách, giảng dạy chuyên môn không phải là toàn thời gian. Công việc là những tập hồ sơ giấy tờ, hợp đồng khoa học phải thực hiện rất tỉ mỉ, chi tiết, không được phép sai sót, phải làm việc với rất nhiều phòng ban liên quan để thực hiện công việc. Ôi! Tôi chưa bao giờ hình dung ra có ngày mình lại làm những công việc này! Ở Đại học, tôi chỉ được đào tạo về chuyên môn chứ đâu được nhắc đến những hồ sơ thủ tục thế này, giảng dạy chuyên môn thì có vẻ dễ dàng hơn đối với tôi. Nhưng những lo lắng đó tồn tại không lâu bởi bên cạnh tôi là các cô chú, anh chị đồng nghiệp hoà đồng vui vẻ, giúp đỡ đàn em mới vào như tôi rất nhiệt tình và tận tâm, chia sẻ những lo lắng về công việc với tôi. Tôi thực sự như có cuộc sống mới ở một môi trường giáo dục và bước vào việc học các công việc mới dưới sự dẫn dắt của các đàn anh đàn chị, từ cách soạn thảo văn bản, từ những câu chữ cần phải sử dụng đúng thuật ngữ chuyên môn đến cách giao tiếp với các cô chú, đồng nghiệp ở các phòng ban khác đều được chỉ bảo một cách tận tình và chi tiết. Thời gian cứ thấm thoát trôi, tôi được đánh giá là hoà nhập với công việc tốt, làm việc phối hợp với các phòng ban hiệu quả mặc dù cũng không ít lần bị các cô bác “to tiếng” chỉ bảo để “vỡ ra” nhiều hơn trong công việc. Những bước đi chập chững của tôi cũng dần dần vững chắc ở môi trường đó và song song với nó là tình cảm đồng nghiệp với các cô chú, anh chị trong tôi cũng bền chặt không kém. Không chỉ giúp nhau trong công việc mà chúng tôi coi nhau như những người thân thật sự, tâm sự chia sẻ với nhau những niềm vui nỗi buồn trong cuộc sống, giúp đỡ nhau những lúc khó khăn, đặc biệt là những đồng nghiệp trẻ, mới bước chân vào nghề như tôi. Từ những việc chưa biết giờ tôi đã biết, từ những người xa lạ giờ đã trở thành thân quen. Những tình cảm đó tôi có được từ ngôi

trường mang tên Điện lực, nó gắn bó thân thuộc với tôi như ngôi nhà thứ hai thực sự.

Trong thời gian này, với kinh nghiệm tham gia vào các phong trào đoàn hội khi còn là sinh viên, tôi được kết nạp vào Ban chấp hành Đoàn trường, đó là cơ hội để ngọn lửa nhiệt huyết tuổi trẻ trong tôi được tiếp tục phát huy. Được hoạt động phong trào với các đồng nghiệp và sinh viên trẻ trung năng động, với sự dìu dắt của anh Bí thư đoàn trường, tôi có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn với mọi người xung quanh, giao lưu trao đổi học hỏi nhiều hơn từ công việc đến hoạt động khác của Nhà trường. Tôi đã thực sự được sống lại với những ngày tháng sôi nổi say mê của tuổi trẻ, nó là nguồn động lực lớn lao cho tôi vượt qua quãng thời gian phải gắn vào đồng hồ sơ giấy tờ, làm cho cuộc sống của tôi lại càng thêm gắn bó với ngôi trường Điện lực này.



Ảnh 1: Giao lưu, tập huấn công tác đoàn Trường (Đồ Sơn_2005) [2]

2. Giai đoạn thứ 2: điều chuyển vị trí công tác

Sau một vài năm vị trí công việc của tôi có sự thay đổi, tôi được điều chuyển về giảng dạy ở khoa chuyên môn. Mặc dù vẫn là đơn vị trong trường, nhưng môi trường làm việc thay đổi, đồng nghiệp cũng mới hơn làm cho tôi có chút ngỡ ngàng lúc ban đầu. Nhưng tại đây, tôi lại cảm nhận được tình người ấm áp bởi các thầy cô giáo, các anh chị đi trước dành cho tôi. Tôi bắt đầu chuẩn bị giảng dạy các môn học mới, soạn các bài giảng mới và đứng trên bục giảng nhiều hơn. Sự trao đổi cởi mở của các nhóm môn học giúp tôi tự tin hơn trong tiết giảng của mình. Mặc dù phải di chuyển thường xuyên nhiều km để dạy học trên cơ sở 2 mà “khi

đi trời chưa sáng, khi về trời đã tối”, tôi vẫn cảm thấy có một tình yêu kỳ lạ với nghề, có lẽ bởi tôi cảm nhận được sự đồng cảm của các đồng nghiệp trên những chuyến xe sáng sớm và tối muộn đó, bởi tình yêu của các em sinh viên dành cho tôi từ những chiếc kẹo nhỏ đặt trên bàn giáo viên mỗi khi cô giáo vội lên lớp sớm mà chưa kịp ăn sáng.

Được sự động viên của Trường, của thầy cô Hiệu trưởng, tôi đã bay xa để thực hiện niềm tin của gia đình và Nhà trường. Nước Pháp đón tôi vào một ngày trời thu nắng đẹp, nhưng tôi không cảm nhận được vẻ đẹp của những ngày thu trong xanh đó bởi nỗi cô đơn nhớ nhà, sự lạ lẫm và mới mẻ trong công việc đã khiến trong tôi chỉ có sự lo lắng, điều đó biến nước Pháp hoa lệ cũng trở nên buồn tẻ. Nhưng trong những thời điểm tôi mất phương hướng nhất ở nơi xứ người, tôi lại nhận những lời động viên chia sẻ qua những dòng tin nhắn ngắn ngủi “*đừng lo lắng, mọi người làm được thì em cũng sẽ làm được*”, những cuộc điện thoại vội vàng “*nấu cơm ăn đi, giữ gìn sức khỏe đã*” của các anh chị đi trước cùng làm việc với tôi trong ngôi trường EPU này, ở những thành phố xa xôi nơi xứ người đó. Những sự thân thương, chia sẻ đó đã tạo một động lực lớn lao để tôi vượt qua những ngày đầu khó khăn. Ngôi trường EPU đã tạo ra những con người như thế, để rồi cùng nhau vượt qua chông gai thử thách và để cùng nhau chạm tới những thành công. Những tháng ngày gian truân vất vả cũng qua, tôi đã bảo vệ thành công luận án tiến sĩ. Ngày tôi trở về đã đến!!!

3. Giai đoạn thứ 3: trở về sau tiến sĩ

Tôi đã trở về, được sự tiếp nhận của Trường, tôi tiếp tục công tác giảng dạy theo chuyên môn mình đã được đào tạo. Sự nghiệp giảng dạy và nghiên cứu của tôi tiếp tục được trau dồi và phát triển bởi sự cộng tác của các đồng nghiệp ở Khoa chuyên môn. Từ những bài giảng được chia sẻ cho nhau, những buổi họp nhóm trao đổi về đổi mới phương pháp giảng dạy đã giúp tôi tự tin đứng trên bục giảng sau nhiều năm không giảng dạy. Trong niềm đam mê nghiên cứu được trau dồi từ thời gian nghiên cứu sinh, tôi đã mạnh dạn đề xuất nhiều đề tài nghiên cứu theo hướng phát triển của luận án tiến sĩ, nhưng không phải lúc nào tôi cũng thành công bởi sự mới mẻ trong hướng nghiên cứu của tôi chưa được ứng dụng nhiều ở Việt Nam, điều này đã làm tôi không dưới một lần giảm ý chí. Nhưng những lúc đó lại có anh chị em đồng nghiệp bên cạnh động viên, mở ra cho tôi các hướng phát triển khác để tiếp tục con đường nghiên cứu của mình.

Làm ở một môi trường ít nữ nhiều nam, nhưng tôi không cảm thấy lạc lõng bởi sự chân thật của các thầy cô trong khoa. Các cô giáo trong khoa sống nhiệt thành và chia sẻ, các thầy giáo trong khoa thì lại có sự dí dỏm và chân thật. Có lẽ bởi tính cách hoà đồng, vui vẻ, nhiệt tình và hết mình với công việc của tôi nên

sự gắn bó giữa các đồng nghiệp trong Khoa và trong Trường đều rất chân thành. Tôi ngày càng được các đồng nghiệp tin yêu, quý mến. Tôi không ngần ngại tham gia tất cả các hoạt động từ nghiên cứu đến phong trào. Mặc dù không giỏi cắm hoa, nấu ăn, “nữ công gia chánh” nhưng trong khi mọi người còn đang ngại ngần chưa tham gia các cuộc thi do trường tổ chức thì tôi đã xung phong và thuyết phục thầy cô cùng tham gia (ảnh 2).



Ảnh 2: Tham gia hoạt động nữ công do Trường phát động [3]

Tôi không quản ngại vất vả tổ chức các hoạt động tập thể và cổ vũ các thầy cô tham gia, mặc dù nhiều lúc một mình lạc giữa các cầu thủ nam “quần đùi áo số”. Có lần, em đồng nghiệp nói với tôi: “Sao em thấy ở đâu, công việc hay phong trào nào chị cũng có mặt?” Câu trả lời là: **“Bởi tôi yêu mọi con người, mọi ngõ ngách có gắn mác EPU!”**.

Nói nhiều về niềm vui, về cảm xúc yêu thương, có thể bạn sẽ thắc mắc rằng không bao giờ tôi mệt mỏi và buồn chán vì công việc ở đây ư? Có chứ! Nhiều lúc cảm thấy mệt mỏi lắm bởi tôi là con người bằng xương bằng thịt chứ đâu phải cái máy. Ngôi trường cũng có những thăng trầm, đương nhiên là mình không phải lúc nào cũng vui vẻ được. Tuy nhiên, với những suy nghĩ tích cực, trong những lúc mệt mỏi buồn chán với công việc, tôi luôn tự nhủ mỗi khi việc này khép lại sẽ là cơ hội cho việc khác mở ra, mọi thứ đều có điểm bắt đầu và cũng sẽ có điểm kết thúc, mình cứ sống tốt, làm việc hết mình thì mọi việc sẽ trở lên tốt đẹp. Có được những suy nghĩ tích cực không phải lúc nào cũng dễ dàng, tôi lạc quan được như vậy bởi lúc buồn chán mệt mỏi, tôi luôn có những anh chị em đồng nghiệp bên cạnh để chia sẻ, tâm sự. Họ cho tôi lời khuyên không hoa mỹ mà chân thật, họ tìm những cuốn sách với tiêu đề rất hay và gửi cho với lời nhắn nhủ ngắn ngủi “*em đọc quyển này chưa: Không bao giờ thất bại! Tất cả chỉ là thử thách!...*” mà có khi họ cũng chưa đọc hết, chỉ để lấy cái tựa quyển sách để tiếp động lực cho tôi. Có lẽ từ những việc nhỏ đó, từ những đồng nghiệp chân thành đó mà tôi luôn có được một nghị lực mạnh mẽ để hoàn thành khối lượng công việc không hề nhỏ ở

nơi đây. Đó cũng chính là cội nguồn của mọi mến thương yêu dấu tôi dành cho nơi này, ngôi trường mang tên Điện lực!

IV. Kết luận

Mỗi con người có những sự cảm nhận và cảm xúc khác nhau, nhưng tôi tin rằng nếu bạn đã làm việc tại ngôi trường mang tên EPU, này dù ngắn ngủi hay đã có thâm niên, bạn đều có những cảm xúc khó quên về nó, không chỉ bởi dáng vẻ, thương hiệu mà bởi tình đồng nghiệp ở nơi đây. Từ các đồng nghiệp đồng hành với tôi trong những ngày đầu tiên tới những con người hiện tại tôi đang giảng dạy cùng họ, tôi đều thấy toát lên ở họ một sự đồng cảm, chia sẻ và chân thành. Mặc dù ở đâu đó vẫn còn những con người chưa thực sự “hoàn hảo” nhưng tôi nghĩ với lòng chân thành, sự chia sẻ và hết mình trong công việc, chúng ta sẽ tạo ra một môi trường làm việc văn minh, để mỗi chúng ta, mỗi con người đã gắn “mác” EPU luôn tự hào về ngôi trường này, EPU trong tôi.

Lời cảm ơn

Tác giả xin gửi lời cảm ơn Ban giám hiệu, Công đoàn trường Đại học điện lực đã phát động cuộc thi ý nghĩa này để cho tôi có cơ hội trải lòng, bày tỏ cảm xúc và lời cảm ơn đến đồng nghiệp của tôi.

Trong cuộc sống, người ta thường nói “người đặc biệt thường làm những điều đặc biệt”, nhưng tôi nhận thấy rằng, ở trong ngôi trường EPU dù chỉ là một con người bình thường cũng có thể tư duy và sáng tạo để làm những điều đặc biệt, cảm ơn EPU!

Tài liệu tham khảo

- [1] Sứ mệnh trường Đại học điện lực, <http://epu.edu.vn>.
- [2] Tư liệu ảnh Đoàn Thanh niên, Trường Đại học Điện lực.
- [3] Tư liệu ảnh của Khoa Kỹ thuật điện, Đại học Điện lực.

